

יום הזיכרון תשע"ב

בן יקר

ושוב מגיע יום הזיכרון ושוב אני נמצא ולא נמצא בכאב, ושוב עולם כמנהגו נוהג

ואני עדיין באותו מסע שנכפה עלי שם, בהודו הרחוקה על גדות הגנגס, כשנודע לי דבר מותך, ומאז אני נוסע ברכבת-חיי ולכאורה זורם, מבין, מודע ומשלים.

והזמן עושה את שלו, ואני שאף פעם לא מצאתי נחמה בחפצים שהותרת אחריו, מוצא את עצמי מאבד לאט לאט גם את אותן פינות-נחמה שעדיין חיברו אותי אליך: מאבד את גון-קולך, את הריח של המדים ספוגי השמן שהפכו להיות חלק ממך, ואפילו עיניך הכחולות מתקבעות והולכות בתוך תמונות עלומיך.

ואין רגשות-אשמה וגם ה"אילו" כבר מיצה את עצמו, וגם אם קשה להודות בזה, אתה נשמט מים הזיכרונות אל תהום השכחה.

ואני הפסקתי לתמוה על החיים הזורמים, ואלה מובילים אותי שנה אחר שנה אל התרגשויות חדשות הנוצרות ברחם-חיינו, ודור נושק לדור ואתה, צעיר לנצח, נשארת מאחור.

אך למרות הכל רכבת-חיי עדיין עוצרת בתחנות-הבכי שלי. ככה סתם, משום מקום, באופן לא צפוי, וללא התראה מוקדמת. ושם אני מוטל חבול, טבול בצער אינסופי, נטול נשימה ומין צווחה איומה תקועה בגרוני מסרבת לוותר.

וכך אני ממשיך לציין ביומני את ימי ההולדת שלך, מקפיד לטפח את קברך, וביום השנה וביום האירוע וביום הולדתך אני עומד מול קברך, קורא את שיר העקדה שכתבתי ביום מותך ומהרהר "לו ניתן מותי תחתך".

ותחנות-הבכי מוארות באור יקרות, כי הן תמיד במקום של חג ושמחה ולדה ומימוש של חלומות, והצער נמהל בשמחה והשמחה נמהלת בצער, ואני נקרע בין לבין, וממשיך את המסע ברכבת-חיי, בוכה במנהרות החבויות של לבי על ההחמצה הגדולה.

אבא